

เพื่อนรัก

มัธยมศึกษา

ภาพ เด็กหญิงชวิศา ลาภาวิวัฒน์ ป.6/7

แรงบันดาลใจ ฉันสร้างผลงานนี้มาเพื่อสื่อความหมายถึงการช่วยเหลือเอื้อเฟื้อต่อเพื่อนออทิสติกที่มีความสามารถไม่เท่าคนอื่น และอยากให้เขาได้โอกาสเท่าเทียมเรา ฉันมีความสุขที่ได้ทำเช่นนี้

เพื่อนรักออกทิสติก

เพื่อนใหม่

ฉันเพิ่งเข้าโรงเรียนนี้เป็นปีแรก และได้อยู่ห้องเดียวกับเด็กพิเศษพอดี ตอนแรกฉันสงสัยในพฤติกรรมต่างๆของเด็กคนนี้ เพราะไม่เคยเรียนกับเด็กพิเศษมาก่อน ตั้งแต่กินข้าว ทำทุกอย่างตรงเป๊ะตามสิ่งที่จัดไว้ แต่สักพักก็ชินกับพฤติกรรมนี้ไปแล้ว เด็กคนนั้นชอบวาดรูป แล้วสวยเสียด้วย บางทีเห็นยังอายเลยแฮะ.. ฉันคิดว่าถึงพูดยังไม่ค่อยรู้เรื่องแต่เรื่องพรสวรรค์เรื่องวาดรูปนะ ขอยกให้เลย เด็กพิเศษบางคนคงพูดไม่ค่อยรู้เรื่องกว่าจะเข้าใจก็ต้องย้ำ ๆ

กันหน่อย แต่เวลาเราพูดไม่ดีกับเขา ฉันว่าเขารู้เรื่องจริงๆ ว่าเรากำลังล้ออยู่จึงได้แสดงอาการไม่พอใจออกมา ยอมรับว่าคนเราเหมือนบ๊ากี้ะ ยิ่งร้องยิ่งแกล้งหนักจนร้องไห้หนักจริงๆ ถึงรู้ตัวว่าเราแกล้งแรงไปแล้วนะ (กว่าจะรู้)

เพื่อนร่วมห้องของฉันนี้ติดการ์ตูนมาก ส่วนใหญ่รูปที่วาด ๆ ก็มาจากการ์ตูนเน็ตเวิร์คนี้แหละ เขาซึมซับไว้โดยไม่รู้ตัว บางทีนั่งอยู่เฉยๆก็พูดว่า “เบทแมน ช่วยด้วย” จริง ๆ แล้วคำว่า”ช่วยด้วย”เธอจะพูดบ่อยมาที่สุดค่ะ พอพูดดังขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อนก็จะบอกเสียงรำคาญว่า “เจียบนะ” แทนที่จะได้ผล กลับดังกว่าเดิมอีก จนอาจารย์ต้องเข้ามาช่วยให้เจียบ ฉันก็กล่าวมาพอสมควร จึงขอเข้าเรื่องแล้วกันค่ะ

ฉันชื่อ เอ ^^*

เพื่อนของฉันคนนี้ ชื่อเอ เธอสูงพอกับฉัน ใส่วุ้นเหมือนกัน ผมยาว และถักผมเปียมีหวีสบอยู่กลางหัว เธอชอบให้คนชมนะ เธอารู้เรื่องถ้าชมว่าสวยหลังจากแปรงฟัน ประแป้งหวีผมแล้วเนี่ยจะยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เลย ในห้องน้ำขณะเธอแปรงฟันจะชอบใช้อ่างตรงกลางเสมอๆ ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเหมือนกัน สงสัยคงถูกใจกับอ่างนี้เป็นพิเศษ.....ฉันว่าการประแป้งของเธอน่าสนใจที่สุด เธอจะโรยแป้งใส่มือลูบทั่วหน้าจนขาวอก เพื่อนบางคนถามว่า “เธอจะไปเล่นจิวหรือถึงทาแป้งขนาดนี้” เวลาหวีผมก็จะหวีพอเป็นพิธีเหมือนเอาหวีมาสะกิด ๆ ผมข้างหน้ามากกว่าด้วยซ้ำ แล้วก็จะออกไปเดินวนเวียนที่หน้าห้อง ส่วนทำทางในเวลานั่งหรือยืนของเธอเหมือนนางแบบกำลังโพสท่าเลย สงสัยไฟฝันจะเอาเป็นอาชีพในอนาคต

บรรยากาศในห้องเรียน

เราจะเรียนร่วมกับเพื่อนในห้องบางวิชาส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนในห้องเรียน แต่วิชาหลัก ๆ จะไปเรียนกับอาจารย์ตัวต่อตัว บางครั้งเอดวินเพื่อนข้าง ๆ แหย่ ๆ ส่วนใหญ่จะชอบพูดว่า “เอ ต้องไปฝึกพูด” พูดที่ไรก็รีดทุกที บางครั้งก็รีดดังบางครั้งก็รีดค่อยตามแต่ใจเธอ ในเวลาเรียนบางคาบเราไม่ได้เรียนเต็มที่ เพราะเอดวินเสียงมาบ่อย ๆ เช่น หัวเราะ พูดอะไรเกี่ยวกับการ์ตูน หรือคำขอดฮิต ช่วยด้วย พอเพื่อนรำคาญเพราะไม่ได้เรียนอย่างเต็มที่เลย เพื่อนก็เริ่มว่าหรือไม่ก็บอกให้เงียบ ยิ่งเพื่อนกระแทกเสียงเอ็งร้องดังขึ้น ๆ แต่ก็ต้องเข้าใจนะ ใครจะมาอยากให้คนอื่นกระแทกเสียงใส่บ่อย ๆ ละอย่างพวกเรายังไม่ชอบเลย บางครั้งเอดวินยอมหยุด อาจารย์ต้องเข้ามาห้ามซึ่งก็ห้ามได้บ้างไม่ได้บ้าง มีอยู่ครั้งหนึ่งเอดวินทำปากกาหาย ถังน้ำใกล้เอพอดิ เอดวินบอกว่าปากกาลาย คัดเมเขียนหาย ตอนที่หาไม่เจอเอ็งร้องไห้จนเอาปี๊บมารองได้เลย ถังพยายามหาแต่ก็ยังไม่เจอ เอ็งก็ร้องไห้ อาจารย์เลยพาไปสงบสติอารมณ์ข้างนอก สุดท้ายหาเจอเป็นปากกาสีดำล้วนๆ มีหมึกหลายสีในแท่งเดียวกัน ถังนึกในใจว่า “เฮ้อ ไม่เห็นมีลายคัดเมเขียนเลย” สงสัยเองจะคิดถึงการ์ตูนที่บ้านมาก คิดป็นโดยแท้จริงๆ

กินคำเดียว

พอเรียนคาบสี่เสร็จเอดวินจะรีบคว้ากระติกไปยังโรงอาหารเพื่อกินข้าวคำเดียว ถังสังเกตเห็นหลายครั้งว่าวันไหนมีแกงจืด พอเอดวินรีบจุกก็จะเอาพริกน้ำปลาใส่ลงไปคนๆ แล้วตักมาหนึ่งช้อนกิน ส่วนขนมนี้ไม่เคยแตะเลยละมัง จากนั้นก็ดื่มน้ำจากกระติกหนึ่งแก้ว เป็นอันเสร็จการกินข้าวกลางวัน จะวิ่งไว้มองไปก็ไม่ได้ชะงักด้วย เพราะเอดวินพูดว่า “ปล่อยมันนะ” ถ้าเราไม่ปล่อย เอดวินจะสะบัดหลุดไปจนได้ เอดวินเยอะเหมือนกันนะคะ แต่เอดวินไม่ได้น่ารักอย่างที่คิดหรอก บางครั้งน่ารักมากๆเลยก็มี ถ้าวันไหนมีอาหารที่เป็นขนมจีนละก็ของโปรดของเธอเลยเลย มีที่ไรกินจนหมดทุกที เอดวินเป็นคนกินเผ็ด เผ็ดกว่าเด็กบางคนอีกด้วยซ้ำ พอเอดวินรีบวิ่งไปหาอาหารแล้วตรงดิ่งไปสหกรณ์ เอดวินมีเงินอยู่ที่สิบบาท เธอชอบซื้อปอกกี้ ขนมบิสกิตกับช็อกโกแลต ถังเคยเดินเข้าไปหาตอนเอดวินอยู่ที่สหกรณ์ ปรากฏว่าเอดวินหนีแะะ สงสัยหน้าฉันเหมือนจะไปแย่งขนมเอดวินๆ เลย เอดวินเรื่องข้าวกลางวันเอดวินจะรีบวิ่งไปเสริมสวยละ ไม่ใช่อะไรหรอกก็ไปแปรงฟัน ประแป้ง หัวผมเหมือนทุกๆวันที่ทำอยู่ ทุกครั้งที่เอดวินออกจากห้องจะเก็บเก้าอี้เข้าที่เสมอ ถ้าจะหาคนทำแบบนี้ทุกวันละก็เอดวินนี่แหละคะ จัดเก้าอี้ให้ชิดกับ

โต๊ะตลอด เป็นเรื่องดีนะคะ เพราะนักเรียนทั่วไปไม่เห็นทำแบบเอ็งเลย เอเรียบร็อยกว่า เด็กปกติบางคนอีกซะ

ถ้าฉันเหมือนพวกคุณ

ถ้าเอไม่ได้เป็นเด็กพิเศษแต่เป็นเหมือนกับเราๆ เวลาโดนแกล้งเองแกล้ง กลับไปแล้วหรือไม่ก็พูดว่า “แกล้งอยู่ได้ รู้รีเปล่าว่ามันน่ารำคาญ” หลายคนรำคาญกับเสียงกรีดร้องต้อนรับคาบเรียนใหม่ของเอ แต่ยังมีบางคน que เข้าใจว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่อาจจะเกิดขึ้นได้อยู่ทุกๆวัน เองจะพูดว่า “ก็โดนแกล้งแบบนี้ ใครก็คงจะเบื่อทั้งนั้นแหละ” ถ้าเอสามารถพูดเหมือนพวกเราได้ มีอีกหลายๆอย่างที่เอคิดหรือรู้สึกกับคนอื่น ๆ แต่ไม่สามารถพูดออกมาได้ ความรู้สึกบางอย่างเราสามารถเข้าใจได้ แต่เราไม่ยอมที่จะเข้าใจมัน ฉันเชื่อว่าเอไม่เหมือนเราก็เพียงแค่พัฒนาการบางอย่างของเธอ เช่น เวลาโดนแกล้ง ล้อ เกร็ด ถามว่ากรีดทำไม ก็เพราะไม่ชอบเบือ รำคาญ แต่เอพูดออกมาเหมือนเราไม่ได้ จึงแสดงอาการออกไม่มาเหมือนเรา ทุกคนคงจะเข้าใจเวลาโดนแกล้งบ่อยๆทุกวัน ๆ อย่างเราก็จะพูดไปอย่างโน้นอย่างนี้ แต่การมีความรู้สึกของเอก็เหมือนกับเราทุกคนนั่นแหละ ถ้าเราเข้าใจอาจจะช่วยให้เอดีขึ้นก็ได้

การมีเพื่อนเป็นเด็กพิเศษของฉันนับว่าเป็นประสบการณ์ที่ดี ได้เรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ รวมทั้งพรสวรรค์ของเธอที่ต้องยกนิ้วให้ เด็กพิเศษทุกคนน่าสงสารมากที่ต้องเกิดมาแล้วไม่สมบูรณ์เหมือนเด็กคนอื่น แต่ก็โชคดีเช่นกันที่ได้รับการเลี้ยงดูเอาใจใส่จากผู้ปกครอง อย่างเอ คุณแม่จะคอยดูแลตลอด เองจะหยุดทุกวันพุธ ในวันที่หยุดเธออาจจะลองฝึกเขียนเพื่อให้เขียนได้ดีขึ้นก็ได้ เพราะตอนนี้เอยังเขียนช้าอยู่ นับว่าเอโชคดีที่ได้คุณแม่ที่ดีและเข้าอกเข้าใจในสิ่งที่เอเป็นอยู่ และแม้ว่าเอจะไม่เหมือนเด็ก ๆ ทั่วไป แต่ฉันมั่นใจว่าไม่ว่าลูกจะเป็นยังไง พ่อแม่ทุกคนก็ยังรักลูกเสมอ เดียวนี้เอมีพัฒนาการที่ดีขึ้นในหลายด้าน ฉันคิดว่าเรื่องเหล่านี้ต้องใช้เวลา และหากทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่พวกเราคาดหวัง เอต้องดีขึ้นมากกว่าที่เป็นอยู่แน่ ๆ เองดีใจ คุณพ่อ คุณแม่ อาจารย์และตัวฉันเองก็จะดีใจด้วยเช่นกัน ฉันต้องขอบพระคุณอาจารย์ที่คอยช่วยเหลือช่วยเหลือเอในเรื่องต่างๆจนเอสามารถปรับตัวได้มากขึ้นจริง ๆ ค่ะ

ด.ญ.พิมพ์ปราง บุญยสมิต ม.1/6

ส่วนหนึ่งของชีวิตเรา

ฉันมีเพื่อนที่เป็นออทิสติกอยู่หลายคน ฉันอยู่กับเพื่อนที่เป็นออทิสติกมาตั้งแต่ ป.4 จนถึงตอนนี้ฉันอยู่ ม.1 แล้ว เพื่อนออทิสติกที่ฉันอยู่ด้วยมีหลายคน แต่ละคนมีอาการที่แตกต่างกันไป

ตอน ป.4 ฉันอยู่ห้องเดียวกับพัฒน์ ตอนนั้นพัฒน์คู่มือมีอาการค่อนข้างเป็นมากทีเดียว คือ เวลาที่พัฒน์ทำอะไรไม่ได้ หรือโกรธอะไร พัฒน์ก็จะเอาหัวของพัฒน์ไปโขกกับเสา และก็จะร้องไห้ด้วย และเด็กออทิสติกอีกคนที่ฉันอยู่ด้วยตอน ป.4 ก็คือ โช โชไม่ชอบให้ใครมาว่า ว่าตัวเองเป็นเด็กออทิสติก พอเพื่อนมาล้อ โชก็จะร้องไห้ แต่ โชไม่บอกอาจารย์ว่าร้องไห้ทำไม เป็นอะไร แต่ โชกลับตอบไปว่า “ฝุ่นเข้าตาครับอาจารย์” แต่เพื่อนๆที่ช่วยดูแล โชก็จะไปบอกอาจารย์ว่า โชร้องไห้ทำไม และใครเป็นคนทำ อาจารย์ก็ได้ว่ากล่าวตักเตือนพวกนั้นไป

ตอน ป.5 ฉันก็อยู่ห้องเดียวกับพัฒน์อีก ฉันสังเกตได้ว่า ปีนี้พัฒน์มีอาการดีขึ้นมากกว่าปีที่แล้วตามลำดับ ตอนนั้นพัฒน์เอาหัวโขกเพื่อนแทนไปโขกเสา (ได้ความนุ่มนวลกว่า) แต่ก็ไม่ได้ดีขึ้นบ่อยเท่ากับปีที่แล้ว แต่ถ้าพัฒน์โกรธ หรือโมโห พัฒน์ก็จะร้องไห้ออกมา บางครั้งฉันได้สังเกตพฤติกรรมของเด็กออทิสติก คือ เราไม่สามารถรู้ อารมณ์ของเขาได้ เช่น ถ้าเขาทำอะไรไม่ได้เขาก็จะร้องไห้ แต่สักพักเขาก็จะหัวเราะขึ้นมา เดี่ยวก็ร้องไห้ เดี่ยวหัวเราะ เราก็ไม่สามารถรู้ได้เลยว่าเขาคิดอะไรของเขาอยู่ พัฒน์ ก็จะเป็นแบบนี้อยู่บ่อยๆ พัฒน์มีความสามารถพิเศษคือ พัฒน์จะอ่านหนังสือได้เร็วมาก เวลาอ่านพัฒน์ต้องเอานิ้วจิ้มตามแถวไปด้วย แต่...เวลาที่พัฒน์อ่าน หรือพูดนั้นถ้าคนที่ไม่เคยได้ยินพัฒน์พูดมาก่อน หรือไม่ได้ตั้งใจฟัง ก็จะฟังไม่รู้เรื่อง เพราะพัฒน์พูดเร็วมาก

เด็กออทิสติกอีกคนที่ฉันรู้จักตอน ป.5 ก็คือ เสก เสกเป็นเด็กออทิสติกที่มีอาการ ดีมากกว่าเด็กออทิสติกหลายๆคน แต่ก็รู้ๆกันอยู่ว่า เด็กออทิสติกจะมีอะไรหรือจะทำอะไรได้เป็นอย่างไรตามที่ใจของเขาแต่ละคนชอบ เสกก็เหมือนกัน เสกไม่ชอบให้ใครมาล้อ ก็เหมือนกับ โช โชกับเสกมีอาการเหมือนกัน ตรงที่ว่าถ้าใครมาล้อว่าเป็นเด็กออทิสติก ทั้ง 2 ก็จะร้องไห้

พอมาน ป.6 ฉันก็อยู่ห้องเดียวกันกับพัฒน์อีกแล้ว ฉันคอยสังเกตพฤติกรรมของพัฒน์มาตลอด (ที่อยู่ด้วยกันมา 3 ปีติดกันแล้วนี่) และได้ผล พัฒน์มีอาการดีขึ้น

เรื่อยๆ เท่าที่ฉันได้สังเกตมาพัฒน์มีอาการดีขึ้นทุก ๆ ปี ฉันและเพื่อนๆก็คอยดูแลและช่วยเหลือเขามาตลอด ฉันคิดว่าเด็กออทิสติกน่าสงสาร เขามีปัญหามาตั้งแต่เกิด ไม่เหมือนกับพวกเราที่ปกติดีทุกอย่าง น่าสงสารมากเขาที่เกิดมาเป็นแบบนี้ และก็สงสารพ่อแม่ของเขาด้วยเช่นกัน พ่อแม่ทุกคนคงไม่อยากจะลูกของตัวเองต้องเกิดมาไม่ปกติ

เราก็ควรช่วยกันดูแลเขา ช่วยเขาในบางเรื่องเท่าที่เราสามารถช่วยได้ เช่น ถ้าเขาจะทำร้ายตัวเอง เราก็ต้องพยายามห้ามเขา และพูดให้เหมือนกับว่าเราเป็นกำลังใจให้เขาอยู่ ถึงแม้ว่าเขาจะรู้เรื่องหรือไม่ก็ตาม และข้อที่สำคัญที่สุดที่เราสามารถช่วยเขาได้ก็คือ เพื่อน ๆ จะต้องไม่ไปแกล้งเขา เพราะเหมือนเป็นการขู่แหย่ และเวลาที่เราบอกให้เขาทำอะไร อะไร ตามที่เราสั่ง ถ้าเขาอารมณ์ดี เขาก็จะทำตามทุกอย่าง แต่ถ้าเขาอารมณ์ไม่ดีเขาก็จะโวยวาย เพื่อนสนิทของฉันคนหนึ่งก็โดนพัฒน์เอาหัวโขกเข้าหน้าไปแล้ว หน้าแดงมาก และร้องไห้ไปเลย เพราะความเจ็บ เขาบอกให้พัฒน์ทำตามที่เขาบอกแต่พัฒน์กำลังโมโหอยู่จึงเอาหน้าไปโขก เพื่อนๆก็พากันตกใจและห้ามพัฒน์ แต่พัฒน์แรงเยอะมาก กว่าที่จะแยกพัฒน์ออกมาได้ ต้องใช้เวลานานพอสมควร

พอมาม.1 ปีนี้ ฉันไม่ได้อยู่ห้องเดียวกับพัฒน์แล้ว แต่มาอยู่ห้องเดียวกับเอและโซ่แทน และปีนี้ฉันก็ได้รู้จักกับพีแอร์โร่ อยู่ ม.3 ปีนี้เป็นปีแรกที่ได้อยู่กับเอ เพราะ 3 ปีติดกันแล้วที่ฉันอยู่กับพัฒน์มาตลอดเลย ฉันได้มารู้จักกับเอ แต่เอไม่เคยจำชื่อฉันได้เลย ผิดกับพัฒน์ ถ้าฉันถามพัฒน์ว่า “พัฒน์...เราชื่ออะไร” พัฒน์ก็สามารถตอบชื่อนามสกุล พร้อมชั้น ของฉันได้ด้วย เอมีความสามารถทางด้านศิลปะมาก ที่ฉันรู้จักเพราะวันนั้นในช่วงโมงศิลปะ อาจารย์ให้เสกซ์ภาพตะเกียงจากตะเกียงของจริง และต้องแรเงาด้วย เอทำเสร็จเป็นคนแรกเลย แถมยังวาดสวยกว่าฉันวาดเสียอีก ฉันก็ได้เข้าใจว่าเด็กออทิสติกบางคนสามารถทำอะไรๆได้ดีกว่าเด็กปกติ เพียงแต่เขาทำได้เป็นด้านๆเท่านั้น เช่น วาดภาพเก่ง แต่ถ้าให้เอทำแบบฝึกหัด ก็จะต้องมีคนช่วยเอ ต้องบอกว่าต้องเขียนอย่างนี้ เอเป็นคนชอบกรี๊ดมาก ๆ โดยเฉพาะเวลาที่เพื่อนๆทำอะไรแล้วเอไม่พอใจ เช่น หยิบของจากโต๊ะอาจารย์ไป แล้วเอเห็น เอก็จะร้องกรี๊ดๆ ถ้าจะหยิบของจากโต๊ะอาจารย์ที่ดูแลเอ จะต้องไม่ให้เอเห็น เอชอบพูดลอยๆ ขึ้นมาเสมอๆว่า “ตัวตลกยักษ์อย่าเข้ามานะ” “ตัวตลกยักษ์มาแล้ว” และก็จะม้อศวิน เจ้าหญิง เจ้าชาย และอื่น ๆ อีกมากมาย มีคนบอกว่าเอได้ยินเรื่องพวกนี้มาตั้งแต่เด็ก ๆ เอก็เลยฝังใจ

ก็เลยกลัวตัวตลกยักษ์ไปเลย พักหลังๆ จะไม่มาโรงเรียนทุก ๆ วันพุธ อาจารย์ก็เลยบอกไปว่า แม่ของเอเจจะให้เอเรียนที่บ้านทุกๆ วันพุธ

ตั้งแต่เปิดเทอมมาก็ได้เจอกับพีแอร์โร่ พีแอร์โร่จะลงมาที่ห้องทุกวัน โดยเฉพาะตอนกลางวัน เพราะคาบ 5 (ช่วงบ่าย) พีแอร์โร่ต้องเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์โครงการฯ ที่ห้อง พีแอร์โร่ต้องไปเชียงใหม่ทุกอาทิตย์ เพราะแม่ของพีแอร์โร่อยู่ที่เชียงใหม่ พีแอร์โร่ไปเชียงใหม่โดยเครื่องบินของการบินไทย อย่างที่เคยได้ยินมาว่า เด็กออกทิสติกถ้าเขาชอบอะไร หรือถูกใจอะไร เขาก็จะจำสิ่งๆ นั้นได้ตลอด ในเครื่องบินของการบินไทยก็จะมีหนังสืออยู่ 2 เล่ม คือ หนังสือสวัสดิ์ กินรี หนังสือ 2 เล่มนี้ พีแอร์โร่เคยเห็นเคยอ่านมาก่อน ถ้าครั้งไหนที่พีแอร์โร่ขึ้นเครื่องบิน แล้วไม่มีหนังสือ 2 เล่มนี้ พีแอร์โร่ก็จะโวยวายจนเครื่องบินแทบพัง เพราะพีแอร์โร่ตัวใหญ่และมีน้ำหนักมากด้วย ฉันทมีป้าซึ่งเป็นรองอาจารย์ใหญ่ และเป็นหัวหน้าศูนย์การศึกษาพิเศษนี้ด้วย พีแอร์โร่รู้จักกับป้าของฉันทก่อน และมารู้จักกับฉันททีหลัง พีแอร์โร่จะเขียนโปสการ์ดถึงป้าของฉันท (จาก...เชียงใหม่) และโปสการ์ดใบล่าสุดนี้ พีแอร์โร่ก็เขียนถึงฉันทด้วย ฉันทอ่านไปก็ต้องหัวเราะไปกับการเขียนโปสการ์ดของพีแอร์โร่ พีแอร์โร่เขียนในโปสการ์ดว่า “ฉันท...คิดถึงพีแอร์โร่” แทนที่จะเขียนว่า “พีแอร์โร่...คิดถึงฉันท” ป้าของฉันทบอกว่า พีแอร์โร่ชอบเขียนสลับไปมา แต่เขาก็ไม่รู้หรือว่าเขียนอย่างนี้ถูกหรือเปล่า ที่จริงแล้วเขาก็จะเขียนว่าเขาคิดถึงฉันท แต่เขาเรียบเรียงคำไม่ถูก

มีวันหนึ่งฉันทต้องไปหาอาจารย์ที่อาคาร 7 (อาคารประถม) และขณะนั้นอาจารย์ในโครงการพิเศษ 2 ท่าน ก็กำลังจะไปประชุมที่อาคาร 7 เหมือนกัน และพีแอร์โร่ก็ได้ช่วยอาจารย์ถือของไปส่งอาจารย์ที่อาคาร 7 พีแอร์โร่เพิ่งจะเรียนภาษาอังกฤษมาตอนเดินมาพีแอร์โร่ก็พูดภาษาอังกฤษไปตลอดทางเลย อาจารย์ก็เลยถามพีแอร์โร่ว่า “แอร์โร่...แอร์โร่เป็นอะไร” พีแอร์โร่ก็ตอบว่า “แอร์โร่เป็นเด็กออทิสติก” ดูท่าทางพีแอร์โร่จะภูมิใจมากที่ตนเองได้เป็นเด็กออทิสติก เด็กโครงการพิเศษ

สิ่งที่เพื่อน ๆ สามารถช่วยเหลือเด็กออทิสติกได้ เช่น ช่วยสอนเขาถ้าเขาทำในสิ่งที่ผิด หรือในสิ่งที่เพื่อน ๆ สั่งให้เขาทำ เพื่อเป็นการแก้แค้นเขา และบอกให้เขาทำในสิ่งที่ไม่ดี หรือในสิ่งที่ผิด สอนก็สอนหลายๆ ด้าน เช่น ทางด้านวิชาการ บอกให้เขาวาดรูปตามที่อาจารย์สั่ง และเวลาทำงานกลุ่ม เพื่อนๆ ก็จะชวนให้มาเข้ากลุ่มด้วยกัน และมอบหมายงานให้เขาเท่าที่รู้ว่าเขาสามารถทำได้ เช่น ให้พัฒนาออกไปรายงานหน้า

ห้อง เพราะพัฒนาอ่านเก่ง และรวดเร็วมาก แม้ว่าพัฒนาจะพูดช้าๆ และเพื่อนฟังไม่รู้เรื่องสักเท่าไร เพื่อนก็จะปรบมือให้ เพื่อให้รู้ว่าพัฒนามีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม และพัฒนาสามารถทำได้ หรือให้อวดรูป เพราะอวดรูปสวย นอกจากด้านวิชาการ เราก็จะพูดคุยกับพัฒนา เป็นเพื่อนถึงแม้ว่าบางครั้งพัฒนาจะไม่เข้าใจ แต่ก็ให้พัฒนาได้รู้ว่ามี

เพื่อน ๆ คอยเป็นกำลังใจให้ แล้วพัฒนา ก็อยากจะทำในสิ่งนั้น

ความรู้สึกของเพื่อนๆ และฉัน ที่ได้อยู่ร่วมห้องกับเด็กออทิสติก พวกเรามีความสุข เพราะได้ช่วยเหลือเขาในด้านต่างๆ บางทีเด็กออทิสติกก็ดูน่ารัก เพราะเราบอกให้เขาทำอะไรเขาก็ทำตาม ถ้าเขาอารมณ์ดีเขาก็จะทำตาม แต่บางทีเราก็รู้สึกรำคาญ เพราะเราเรียนเดี่ยวเขาก็โวยวายขึ้นมา

...ถึงแม้ว่าเด็กออทิสติกจะไม่ปกติเหมือนพวกเรา แต่เราก็อยากให้เขาเป็นเพื่อนของเรา เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเรา เราจะต้องช่วยเหลือเขาในด้านต่างๆ เพื่อให้เขาได้กลายเป็น เพื่อนรักออทิสติก ของทุกคน...

ด.ญ.อุรารัช อุทัยรัตนกิจ ม.1/6

หนึ่งในร้อยของชีวิต

คำว่า “เพื่อน” ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้ให้ความหมาย (ที่ได้ย่อมาเพียงบางส่วนของที่เกี่ยวข้อง) ไว้ดังนี้ เพื่อนคือผู้สนิทสนมคุ้นเคยกัน ร่วมสถาบันหรือร่วมอาชีพ เพื่อนร่วมรุ่น เพื่อนสนิท หรือผู้ที่อยู่ในสภาพเดียวกัน

ในชีวิตของคนทุกคน ไม่ว่าจะเป็ใครก็ตาม ย่อมต้องผ่านวัยเด็กมาก่อน ในช่วงวัยนี้ย่อมต้องมีเพื่อน ถ้าอยู่ในหมู่บ้านก็น่าจะมีเพื่อนข้างบ้าน แต่ ณ ที่ ๆ หนึ่งที่ซึ่งคนส่วนใหญ่ได้ผ่านและได้รู้จักกับคำๆ หนึ่ง ซึ่งเรียกว่า “เพื่อน” ทั้งในนามธรรม และรูปธรรมที่ ๆ นั้น ก็คือ “โรงเรียน”

ในรั้วเขียวม่วง

นับตั้งแต่ที่ได้เข้ามาศึกษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนรั้วม่วงแห่งนี้ ทำให้ได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ มากมายที่มีประโยชน์ยิ่ง มีทั้งวันที่สุข...สอบได้ A วันที่ทุกข์...รับประทานขนมเปียะฟรี ๆ และการได้รู้จักกับคำว่าเพื่อน ซึ่งมีทั้งเพื่อนที่เป็นเพื่อนที่ดี และ (เซ็นเซอร์) เฮ้อ...โดยเฉพาะเพื่อนกลุ่มหนึ่งที่ได้ชื่อว่า “เด็กออทิสติก”

(Autistic Child)

ในชีวิตของผมตั้งแต่พอรู้เรื่องจนถึงปัจจุบัน ผมคิดว่าผมน่าจะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดเด็กออทิสติกคนหนึ่ง อาจเป็นเพราะมีลูกพี่ลูกน้องที่เป็นออทิสติก ในบางเรื่องผมจึงพอเข้าใจการกระทำและสิ่งที่เกิดขึ้น ออทิสติกคือบุคคลซึ่งเป็นโรค “ออทิสซึม”

(Autism)

ออทิสซึม เป็นอาการประเภทความผิดปกติด้านพัฒนาการเด็ก สาเหตุเกิดจากความผิดปกติทางระบบสมองตั้งแต่ยังอยู่ในครรภ์ มีลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างจากเด็กทั่วไป มักไม่มองสบตาผู้คน ให้ความสนใจผู้คนไม่แตกต่างไปจากสิ่งของชิ้นหนึ่ง ไม่สนใจสิ่งแวดล้อมเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นใกล้ตัว มีลักษณะคล้ายกับมีความผิดปกติเรื่องการได้ยิน มีอาการหวาดกลัวในบางสิ่งที่ไม่เหมือนคนปกติ แต่กลับไม่กลัวในสิ่งที่คนทั่วไปเขากลัวกัน เด็กชอบเล่นคนเดียว ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ และอาจมีความผิดปกติเกี่ยวกับสารเคมีหรือหน้าที่การทำงานในสมองก็เป็นได้ ซึ่งลักษณะดังกล่าวจะส่งผลให้มีปัญหาในเรื่องของการเข้าสังคมและการใช้ภาษาสื่อสาร

จากที่ผมศึกษา มา เด็กออทิสติกแต่ละคนก็มีลักษณะอาการต่างกัน บางคนก็ไม่ยอมมองสบตาคน หรืออาจจะชอบทำอะไรซ้ำ ๆ จะปรากฏความผิดปกติให้เห็นในช่วง

ก่อนอายุ 36 เดือนหรือขวบครึ่ง แต่ตราบไคก็ตาม เมื่อมีการดูแลเอาใจใส่และส่งเสริมในด้านที่ดี อาจจะทำให้เขากลายเป็นบุคคลที่มีประโยชน์ในสังคมก็เป็นได้ และที่สำคัญคือเด็กออทิสติกไม่ใช่เด็กปัญญาอ่อนหรือคนบ้า แต่จะมีภาวะปัญญาอ่อนร่วมบ้าง 3 ใน 4 ของ ออทิสติกทั้งหมด ออทิสติกก็เหมือนกับบุคคลทั่วไปที่มีทั้งจุดเด่น และด้อย จุดด้อยของเขาคืออาการนี้ จุดเด่นเขาก็ยังมีอีกมากมาย เช่นเดียวกับคนธรรมดาซึ่งมีทั้งจุดเด่นและด้อยต่าง ๆ กันไป เป็นสิ่งที่สังคมต้องเข้าใจ แม้ในวันนี้สังคมจะรู้จักคำว่า “ออทิสติก” และ “ออทิสซึม” มากขึ้น รู้แต่ไม่เข้าใจก็เหมือนไม่รู้อะไรเลย...

เริ่มเข้าเรื่อง

ผมได้เกริ่นเรื่องราวของ “เพื่อนออทิสติก” มาเยอะแล้ว ผมคิดว่าน่าจะเข้าเรื่องกันเสียทีกับความประทับใจ และประสบการณ์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ผมได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับ การเป็นเพื่อนร่วมชั้นของเพื่อน ๆ ออทิสติก

ออทิสติก...มหัศจรรย์กว่าที่คิดจริง ๆ ผมเรียนร่วมชั้นกับเพื่อน ๆ ออทิสติกครั้งแรก เมื่อตอนผมอยู่ประถมศึกษาปีที่ 5 แต่ผมก็มีความผูกพันกับนักเรียนออทิสติกมาตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ 1 เพราะผมต้องแวะเวียนไปแถว ๆ ห้องโครงการฯ บ่อย ๆ อ้อ! ผมลืมไปว่ายังไม่ได้ออกให้ทราบว่าห้องนี้ คือ ห้องโครงการการศึกษาพิเศษ 2 (พ.2) ซึ่งเป็นโครงการหนึ่งของศูนย์วิจัยการศึกษาเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ (ยาวจริง ๆ) นักเรียนแต่ละคนที่อยู่ในโครงการฯ นี้ เป็นเด็กออทิสติกที่มีอาการระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ เล็กน้อย ปานกลาง และรุนแรง อาการที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ต้องมีการร่วมด้วยช่วยกันแก้ไขทั้งที่บ้าน...ผู้ปกครอง และ โรงเรียน...คุณครูและเพื่อน เพื่อให้ นักเรียน ออทิสติกได้อยู่ในสังคมอย่างเป็นสุข

มีหลาย ๆ คนไม่เข้าใจว่า ทำไมเด็กออทิสติกถึงมีพฤติกรรมแปลก ๆ เช่นนั้น มักหัวเราะออกมาด้วยความขบขัน บางคนก็มองด้วยความสงสาร โดยเฉพาะบางคนที่ทำเลียนแบบ ผมอยากยกตัวอย่างคำสอนของพระอาจารย์ท่านหนึ่ง จากวัดชลประทานรังสฤษฎ์ที่ได้มาบรรยายธรรม ณ โรงเรียนสาธิตเกษตร มีใจความสำคัญที่เกี่ยวข้องว่า “อย่าให้ความผิดปกติของตัวเราทำลายความปกติของผู้อื่น และอย่าให้ความผิดปกติของผู้อื่นมาทำลายความปกติของเรา”

ผมเห็นด้วยกับคำสอนนี้จริง ๆ ไม่ใช่เฉพาะ “เด็กพิเศษ” นะครับ แต่รวมไปถึงบุคคลที่มีปัญหาทางสังคมอื่น ๆ ด้วย เช่นในประโยคแรกกล่าวไว้ว่า “อย่าให้ความผิดปกติ

ของเราทำลายความปกติของผู้อื่น” เปรียบได้กับเหตุการณ์หลาย ๆ อย่างในสังคม ไม่ว่าจะ เป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ ที่มีเนื้อความประมาณว่า “ชายผู้หนึ่งติดยาต้องการ เสพยา จึงได้จับเด็กน้อยคนหนึ่งเป็นตัวประกันเพื่อให้คนหายมาให้” จากใจความนี้ หมายความว่า ชายคนนั้นผิดปกติ แต่กลับเอาความผิดปกติของตน ไปสร้างความ เดือดร้อนให้กับผู้อื่น ไม่ว่าจะด้วยกิจอันใดผู้ปกครองรวมถึงตัวเด็กคนนั้นและบุคคล รอบข้าง ย่อมมีความทุกข์เป็นธรรมดา อาจได้รับบาดเจ็บด้วย และในประโยคที่สองนั้น ก็คือ “อย่าให้ความผิดปกติของผู้อื่นมาทำลายความปกติของเรา” เปรียบได้กับการที่คน ทั่วไปไม่เข้าใจความผิดปกติของ “ผู้เป็นบุคคลพิเศษ” เมื่อเห็นพฤติกรรม แทนที่จะช่วย แก้ไข กลับช่วยส่งเสริมและเลียนแบบตาม เช่น เด็กบางคนชอบกรี๊ดร้องเวลาที่มีคน แกล้ง แต่บางคนก็ยังไปแกล้งเขาอีก บ้างก็เลียนแบบ เฮ้อ ! ถ้าเป็นเช่นนี้คนแกล้งไม่บ้า ไปก่อนคนที่โดนแกล้งหรือ ??? (แกล้งให้เขากรี๊ดอยู่ได้)

ห้องโครงการการศึกษาพิเศษ 2

ผมได้แวะไปที่ห้องนี้ เมื่อตอนที่ผมยังเรียนอยู่ในระดับประถม 1-2 ก่อนข้าง บ่อย แต่ในช่วงนี้ผมไม่ค่อยได้ไปแล้วครับ (ไม่ได้ไปเพราะเป็นเด็กพิเศษนะครับ) ในห้องนี้ผมได้พบกับอาจารย์หลายท่าน ที่มีบทบาทในการช่วยเหลือและพัฒนาศักยภาพ ของนักเรียนออทิสติก ไม่ว่าจะเป็น ผศ. จิตติรัตน์ ทัดเทียมมรมย์ หัวหน้าโครงการฯ ผศ.ดร.ดารณี อุทัยรัตนกิจ ซึ่งเป็นหัวหน้าศูนย์วิจัยการศึกษาเพื่อเด็กที่ต้องการความ ช่วยเหลือพิเศษ รวมไปถึงอีกหลาย ๆ ท่าน ที่คอยช่วยเหลือนักเรียนในโครงการฯ อ้อ ! นอกจากอาจารย์แล้ว ผมก็ย่อมต้องพบเจอกับเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ออทิสติกเป็น ธรรมดา เพราะสาธิตเกษตรมีโครงการนี้ตั้งแต่ พ.ศ.2533 เพราะฉะนั้น ณ ปัจจุบันนี้ก็มีทั้งนักเรียนซึ่งจบไปแล้วหลายคน พร้อมเข้าสู่อ้อมกอดใหม่ “รั้วเขียวเกษตรศาสตร์” หรือบางคนก็มีทางเดินอื่น ๆ ต่อไป

เมื่อแรกพบ

ผมได้เรียนร่วมกับเพื่อนออทิสติกเอาเข้าจริงตั้งแต่ประถม 5 แต่นักเรียน ออทิสติกจะเริ่มเข้าร่วมเรียนในชั้นปกติ ตอนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใน ระดับประถมปีที่ 1 – 2 จะได้รับการเรียนรู้และเตรียมความพร้อมในห้องเรียนพิเศษก่อน (ห้องโครงการนั้นแหละครับ) พวกเรามีนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษทั้งหมด 4 คน แต่ละคนมีบุคลิกของตน ในภาพรวมแต่ละคนก็ค่อนข้างคินะครับ เข้าสังคมได้

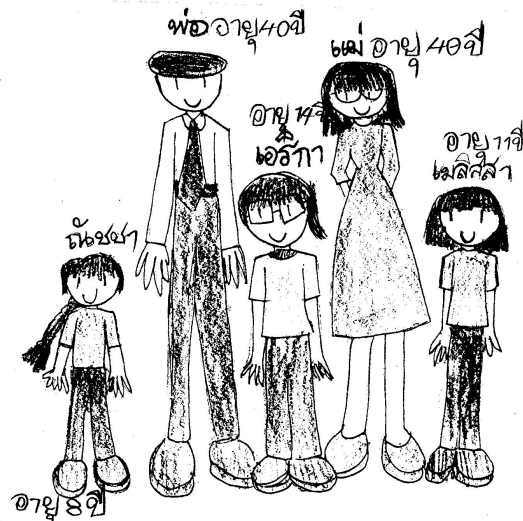
(การจัดห้องจะจัดแยกเข้าห้องเรียน ห้องละ 2 คน) บางคนถ้าไม่บอก เราก็ไม่สามารถทราบได้เลยว่าเขาคือเด็กซึ่งต้องการความช่วยเหลือพิเศษ เพราะเด็กบางคนเก่งจริง ๆ (ขอบอก) อาจเก่งกว่าเด็กธรรมดาบางคนเสียอีก

เอ...สาวน้อยมหัศจรรย์

ครั้งที่ผมกล่าวในย่อหน้าที่แล้วว่า กว่าผมจะได้ร่วมห้องกับนักเรียนออทิสติกก็ตั้งประถม 5 แล้ว แต่ก็ต้องเตรียมรับมือไว้... ในวันแรกของเทอม อาจารย์ให้ทุก ๆ คนเลือกที่นั่งกันเอง ซึ่งก็ไม่เกิดเรื่องวุ่นวายอะไร แฮ่ ! โลงอก ในวันต่อ ๆ มาเพื่อนบางคนก็เริ่มแฉะเวียนไปใกล้ ๆ โต๊ะของเอ และทราบว่าเอต้องแปร่งฟันหลังรับประทานอาหารเที่ยงทุกวัน จึงเกิดปฏิบัติการแกล้งเอขึ้น ไม่ว่าจะแย่งแปร่ง ยาสิฟัน แก้ว เมื่อเอโดนแกล้ง แฮ่ ! เธอก็เล่นกรี๊ด เสียดังลั่นตึก...ทำใจได้ละในเมื่ออุตสาหกรรมรักษาความสะอาดสุขภาพปากและฟัน แต่ก็มีคนมาขัดขวางความตั้งใจเสียนี้ อาจารย์ซึ่งเป็นผู้ดูแลเอ จึงต้องคอยปราม ๆ มิฉะนั้นมีหวังต้องหาสำลีมาอุดหูแน่เลย...

ฝีมือของเอ

เป็นเรื่องธรรมดาของโลกที่ไม่มีใครเกิดมาดีพร้อม ไปหมดเสียทุกอย่าง (พูดง่าย ๆ คือ ชีวิตของทุกคนไม่ได้ปูพรมแดงด้วยดอกกุหลาบเสียทั้งหมด) ย่อมต้องมีดี มีร้าย มีทุกข์ มีสุข และที่สำคัญคือแต่ละคนมีด้านหรือวิชาที่ตนเก่งและถนัดต่างกัน หรือวิชาที่ถนัดตลอดชั่วโมงทุก ๆ ครั้งที่เรียน (เป็นนัยว่าน่าเบื่อ) สำหรับเอก็มีด้านที่ถนัดเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ เพียงแต่ถ้าได้รับการส่งเสริม ก็จะทำให้สิ่งนั้นโดดเด่นขึ้นมาได้ (ซึ่งเอก็ได้รับการส่งเสริมจากที่บ้าน) ความสามารถที่เอมีอยู่นั้นคือ ทางด้านศิลป์ และงานบ้านต่าง ๆ (ไม่ใช่การถูพื้นหรือเจียวไข่) แต่เป็นการเย็บปักถักร้อย เอจะมีความสามารถในการวาดภาพระบายสี แสดงถึงจินตนาการและฝีมือที่เอมีอยู่ บางวันที่เอว่างก็จะหยิบสมุดฉีกขึ้นมาวาดภาพต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น นก ตัวของเอ หรืออาจารย์

นี่คือหนึ่งในภาพวาดของเอ โดยภาพนี้เป็นภาพสมาชิกในครอบครัวของเอทั้ง 5 คน
เป็นภาพที่ได้ลงในแบบฝึกหัดระดับประถมศึกษาปีที่ 6 วิชาวิทยาศาสตร์

มีวันหนึ่งผมได้ไปลองถามเอด้วยความสนใจในสิ่งที่เอวาด พร้อมกับขอกระดาษ
เพื่อวาดภาพเล่นบ้าง (เห็นเอวาดสวยแล้วอิจฉาจังเลย...วาดสวยกว่าเรานะ)

“เอขอกระดาษวาดภาพหน่อยได้ไหมครับ”

“ได้ค่า”

เอริกาตอบอย่างอ่อนช้อยพร้อมกับฉีกกระดาษมาแผ่นหนึ่งมาอย่างเบาเมื่อ
เมื่อผมได้กระดาษแล้ว ผมจึงนำมาวาด ณ ที่นั่นเลยด้วยความรวดเร็ว เป็นรูปนกแก้ว
ปากใหญ่เท่าเหล็กหัวโต เมื่อเสร็จผมจึงยืมดินสอสีที่เอใช้ระบายอยู่อีก เพื่อให้นกแก้ว
ของผมมันมีสีสันขึ้นมา (ยืมทุกอย่างเลย) จนในที่สุดภาพอันเกือบอลังการก็เสร็จ
สมบูรณ์ ผมจึงยื่นรูปนั้นให้เอ ซึ่งในตอนแรกเอไม่ยอมรับ (เป็นทำนองว่าวาดไม่สวย
แล้วยังจะมาให้ฉันอีก) แต่ในที่สุดเอก็เก็บลงกระเป๋าไปพร้อมกับภาพอื่น ๆ หลายสิบ
ภาพที่เอวาด เองตั้งใจจะรวบรวมไปทำเป็นห้องภาพกระมัง และความสามารถของเอ
อีกเรื่องในการเย็บปักถักร้อย เอจะเก่งมาก ๆ บางวันที่กระเป๋าของเอก็จะมีพวงกุญแจ
ตุ๊กตาผ้าเย็บด้วยมือมาแขวนอยู่ ถ้าไม่ทราบก็คงคิดว่าเอซื้อมาจากที่ไหน น่ารักจริง แต่
แท้จริงแล้วเป็นฝีมือของเอทั้งสิ้น เอทำโดยการเปิดหนังสือด้วยตนเอง โดยมีคุณแม่และ
น้องสาวของเอเป็นลูกมือในการหาอุปกรณ์ ผมต้องยอมรับว่าเอมีฝีมือในด้านนี้จริง ๆ
(น่าจะเปิดร้านขายนะ)

พัฒนา...เก่งกว่าที่คิด

พัฒนาเป็นนักเรียนออทิสติกอีกคนหนึ่งของรุ่นนี้ แม้ว่าผมจะไม่เคยได้อยู่ห้องเดียวกับพัฒนาเลย แต่ก็มีเรื่องราวสนุกต่าง ๆ มาเล่าสู่กันฟัง เริ่มจากทุกวันที่พัฒนาเป็นเวร เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่องนานแล้ว นั่นคือ ทุกครั้งที่ เป็นเวรประจำวัน พัฒนามักจะทำหน้าที่เช็ดกระดานหน้าห้องเรียน จึงจำต้องเดินไปซักผ้ายังห้องน้ำ แต่เนื่องจากห้องเรียนพัฒนาอยู่ต้น ๆ แต่ห้องน้ำในระดับชั้นกลับอยู่ที่ท้ายตึก จึงต้องเดินผ่านห้องเรียนหลายห้อง เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตอนขากลับ ระหว่างการเดินไปซักผ้า พัฒนาก็จะแกว่งผ้าที่เพิ่งซักโดยไม่บิดให้หมาด (ยังเปียกโชกอยู่) พิ้ว พิ้ว! ราวกับกังหัน (น้ำ) ทำให้...เกิดละอองน้ำจากผ้าที่ซัก กระเด็นไปทั่วทุกสารทิศตลอดทางที่ผ่าน สร้างความชุ่มชื้นและตกใจให้กับอาจารย์และเพื่อน (ถ้าตีคไม่มีความหลังคา คงคิดว่าเป็นละอองฝน)

แต่ในบางทีวิธีการสร้างวงสวิงนี้ อาจเป็นวิธีการทำให้ผ้าของพัฒนาแห้งก็ได้ เพราะเมื่อถึงห้อง น้ำก็ไปตกอยู่ที่เพื่อน ๆ และอาจารย์ รวมไปถึงทางเดินที่ผ่านมาเสียหมดแล้ว (ฮา ฮา) เพราะฉะนั้นด้วยความพยายามของอาจารย์ผู้ดูแลในการลดพฤติกรรมนี้ จึงทำให้ในปัจจุบันไม่ (ค่อย) มีกังหันน้ำเคลื่อนที่อีกแล้ว

รางวัล...การ์นต์

ต้องยอมรับว่าเด็กพิเศษ เมื่อเขาเกิดมามีบางอย่างที่ด้อยกว่าคนทั่วไปอยู่บ้าง จึงทำให้พวกเขามีบางอย่างที่เด่น เช่น บางคนเป็นคนมีโชค บางคนมีความจำที่ดียิ่ง หรือบางคนก็รักการอ่านแสวงหาความรู้อยู่เสมอ พัฒนาเป็นหนึ่งในผู้ซึ่งมีความสามารถพิเศษในด้านความจำ การ์นต์ได้จากรางวัล ซึ่งพัฒนาได้ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 นั่นคือรางวัลรองชนะเลิศอันดับที่ 1 และ 2 จากการแข่งขันเขียนคำยากของโรงเรียนตามลำดับ แสดงถึงศักยภาพของนักเรียนแต่ละคน

นักจัดระบบ

ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พัฒนาได้อยู่ร่วมกับเพื่อน ๆ แตกต่างไป ที่สำคัญพัฒนามีพัฒนาการในด้านภาษาและการสื่อสารมากขึ้น แต่เหตุการณ์หนึ่งก็ยัง
เ ก ค จี น
นั่นคือความเป็นนักจัดระบบของพัฒนา พุดง่าย ๆ คือทุก ๆ คน ต้อง เป๊ะ เป๊ะ และเป๊ะ (ตรง ตรง และตรง) ไปคือไป หุคคือหุค ห้ามบิดพลิ้ว โดยเฉพาะอาจารย์ต้องเก็บของลงในลิ้นชักให้ดี มิฉะนั้นจะมีนักจัดระบบมาบริหารให้ฟรี ในช่วงชั้นนี้พัฒนาได้เริ่มไป

สหกรณ์ของโรงเรียน โดยอาจารย์ที่ดูแลได้อนุญาตให้ไป (แต่ถ้าจะให้พูดให้ถูกคือพัฒนาไปมาตั้งแต่ ป.5 แล้ว แต่เพิ่งจะมาเป็นระบบทุกวันเมื่อ ป.6) สิ่งที่ทำเป็นกิจวัตรคือการซื้ออาหาร จนในบางทีเงินค่าขนมที่ได้มาก็ละลายไปกับรอบเอวที่เพิ่มขึ้น จากหนุ่มน้อยหุ่นดี กลายเป็นหนุ่มน้อยผู้มีร่างกายอันอุดมสมบูรณ์ อาจารย์จึงทดลองขอเงินพัฒนาเก็บไว้ส่วนหนึ่ง ให้ไปซื้อเพียงครั้งเดียวเพื่อป้องกันการใช้เงินเกินควร ถึงกระนั้นวิธีนี้แม้จะไม่ได้ผล 100% แต่ก็ยับยั้งการใช้จ่ายเงินของพัฒนาได้ โดยมีแรงหนุนสำคัญคือพี่ ๆ บุคลากรที่สหกรณ์ ซึ่งช่วยให้การปรับเปลี่ยนที่เป็นไปด้วยดี จนปัจจุบันนี้พัฒนาก็ยังไปสหกรณ์อยู่เป็นประจำเช่นเดิม

นอกจากนี้ภายในห้อง อาจารย์ยังพบกับความสามารถพิเศษของพัฒนาอีกอย่าง ที่อาจารย์ประจำชั้นยังต้องอึ้งกิมกิ เนื่องจากพัฒนานำกระดิกน้ำแบบมีฝาที่ใช้เป็นแก้วได้ มาคั้นน้ำที่โรงเรียนทุกวัน แต่ที่ทำให้อาจารย์ประหลาดใจคือ กรรมวิธีการรินน้ำของพัฒนา เพราะพัฒนาจะรินโดยไม่มอง (เพราะมองวิวทั่วไปอยู่) ถมยังมีระยะห่างระหว่างกระดิกกับแก้วถึง 2-3 ฟุต ทำให้อาจารย์ต้องตาค้างที่น้ำไม่หกเลย...ที่สำคัญนอกจากน้ำไม่หกแล้ว พัฒนายังกินน้ำในกระดิกขนาด 1 ลิตร หมดเกือบทุกวัน จนบางครั้งต้องเติมอีก แต่จะว่าไปแล้วทั้งพัฒนาและเอาต่างเป็นที่รักของอาจารย์และเพื่อน ๆ ทั้งนั้น

มัธยมของเอ

เราจะกลับมาที่เรื่องราวของเออีกครั้ง ในตอนนี้เออยู่ระดับชั้นมัธยมต้นแล้วอยู่ห้องเดียวกับผมหัดดี มีอาจารย์ซึ่งเป็นผู้ดูแลคนใหม่ ในปีนี้นักเรียนไม่ว่าจะพิเศษหรือธรรมดา ต้องพบกับความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของการเรียน การบ้าน การงาน การเล่น (และอีกหลายมุม) พูดแล้วก็ถอนหายใจพลาง งานมากขึ้นจริง ๆ ในระดับ ม.1 นี้เอยังคงเรียนร่วมเช่นเดิม แต่มีบางวิชาที่ต้องแยก (ผมลืมแจ้งไปว่าตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ 3 ถ้านักเรียนคนใดเรียนไม่ทันวิชาใด อาจารย์ผู้ดูแลจะแยกมาเรียน เพื่อให้ตามบทเรียนได้ทันและเข้าใจมากขึ้น) จนบางครั้งวิชาที่แยกมาเรียนเร็วกว่าการเรียนของเด็กปกติเสียอีก ในห้องของเรามีอาจารย์ประจำชั้นซึ่งเพิ่งเข้ามาใหม่หนึ่งท่านเป็นอาจารย์สอนวิชางานการเกษตร ในเทอมต้นพวกเราก็ได้เรียนกับอาจารย์ การสอนเต็มไปด้วยเสียงคุยของนักเรียน สลับกับเสียงของอาจารย์ที่พยายามตะโกนอธิบาย โดยในวิชานี้อะไรไม่ได้แยกไปเรียน แต่จะมีอาจารย์จากโครงการพิเศษมาดูแลระหว่างที่เรียน การเรียนเป็นไปด้วยดี

มีเพื่อนๆผู้หวังดีหันมาบอกเราว่าต้องทำอะไรอย่างไรบ้าง แต่คุณเธอร้องกรี๊ดขึ้นมาเล่นเอาเพื่อนผู้นั้นหือออไปเลย แต่อาจารย์สอนงานเกษตรพอเข้าใจเด็กออกทิสติก เนื่องจากเพื่อนของอาจารย์ได้เคยสอนและดูแลเด็กพิเศษจึงได้เล่าสู่กันฟัง ในบางครั้งที่เอกรีดดังจริง ๆ อาจารย์จึงจำเป็นต้องปรามบ้างเป็นครั้งคราว

“กรี๊ด...อ้อ...ช่วยด้วย”

“เอ...เป็นอะไรคะ” อาจารย์ถามด้วยเสียงเฉียบขาด

ทันใดนั้นก็เปลี่ยนไป หยุกร้องทันที

วิชางานช่าง...ไม่จ่ายอย่างที่คิด

ในวิชานี้ห้องของเราได้เรียนในเทอมปลาย โดยเป็นวิชางานช่าง แบ่งเป็นงานไม้ และงานเขียนแบบ ในช่วงแรกอาจารย์ได้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม เรียนทั้งสองวิชา โดยกลุ่มที่เออยู่เริ่มเรียนงานไม้ก่อน จึงได้พบกับความตื่นเต้นตั้งแต่เริ่มเรียน ทั้งการขัดไม้ ด้วยกระดาษทราย การใช้สว่านเจาะรูไม้ การเลื่อยไม้ การจับไม้ และอีกหลาย ๆ อย่างที่เป็นเรื่องไม้ ๆ จนในที่สุดเราก็ได้ผลงานของแต่ละคนที่ทุ่มเท แรงสุดอย่างสุดฝีมือ เพื่อให้ไม้มีความนุ่มลื่นและนวลสวย ผลงานของเราคือเครื่องบินลำจิ๋ว และที่เสียบดินสอด่ต่างระดับทรงตึกสามตึก ที่สำคัญระหว่างที่เรียน เราได้รู้จักคำพูดประจำตัวอาจารย์ผู้สอนวิชางานไม้นั่นคือ “ระวังมือ” เพื่อป้องกันเด็กเอามือเข้าไปขัดพร้อมกับไม้ในเครื่องขัดไม้ ผลงานของเอในวิชานี้ก็ใช้อยู่เลย

ในช่วงหลังเราได้เริ่มเรียนวิชางานเขียนแบบ เป็นการเขียนออกแบบรูปภาพและรูปทรงต่าง ๆ ในกระดาษแผ่นหนึ่ง การใช้ดินสอด่ ไม้บรรทัด และยางลบนี้ ไม่ได้ง่ายไปกว่าการทำข้อสอบเลย เพราะกว่าจะได้แต่ละงานมา ต้องใช้สายตาในการวัด มือในการเขียน และลบรอยต่างคำที่เกิดขึ้นในกระดาษ แต่ยั้งดีที่อาจารย์ให้ล้างไม้บรรทัด 45 องศา ไม้ที่ และไม้บรรทัด 30 องศา ก่อนมิฉะนั้นเอและอาจารย์ผู้ดูแล คงต้องนั่งลบจนเหงื่อตกเหมือนกัน (เพราะเอเขียนกด)

วันว้าวุ่นวาย

ในวันทีวุ่นวายวันหนึ่ง ระหว่างการเรียนร่วมในวิชาที่สองของวันมีเหตุเกิดเล็กน้อย เพราะในระหว่างที่อาจารย์สอนเอ ซึ่งนั่งอยู่หลังห้องได้ร้องกรี๊ด จนทำให้ทุกคนหันไปมองด้วยความสนใจ ขณะที่เอกำลังร้องอยู่

“อ้อ...อ้อ...อ้อ...อ้อ...อ้อ...อ้อ...อ้อ...กรี๊ด...ไม่เอ้อ”

“ฮือ ๆ...ฮือ...ไม่เอา”

หลังจากที่เอได้กรี๊ดออกมา เอก็หัวเราะต่อด้วยความสนุก แต่หลังจากนั้น เอก็ร้องไห้เสียงดัง พร้อมกับร้องไม่เอาอีกเป็นชุด ๆ อาจารย์ผู้ดูแลจึงพยายามบอกให้เอหยุดร้อง เอจึงเอื้อมมือเข้าหาอาจารย์ พร้อมทั้งยื้อยุคกันอยู่สักครู่หนึ่ง (เพื่อน ๆ ในห้องต่างส่งเสียงเชียร์กันอย่างเมามัน)

“ฮือ...ไม่เอาๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ”

“ฮือาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาาา”

“ช่วยด้วย ๆ ฮือๆๆๆ”

ต่อจากนั้นเอจึงฟุบไปกับโต๊ะ ก่อนจะหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับน้ำตา และส่งน้ำมูก ต่อมาเอก็ได้กลับมานั่งตามเดิม แต่ยังมีสะเก็ดสะเก็ดอื่นเล็กน้อย ที่สำคัญก่อนจบชั่วโมงนี้ เอยังสามารถไปรายงานกับเพื่อน ๆ หน้าห้องได้อีกด้วย ในชั่วโมงต่อ ๆ ไป เอก็ไม่ได้กรี๊ดอีกเลยแถมในช่วงพักเที่ยง เอยังกลับมาแปรงฟัน และหยิบแป้งส่วนตัวขึ้นมา ผัดหน้าจนขาวนวลอย่างอารมณ์ดี จนเพื่อนบางคนแซวว่า “เอจะแต่งหน้าไปแสดงงิ้วหรือคะ”...

ของ ๆ ฉันทนะ

เอริกาเมื่ออยู่ในห้องตามช่วงพักต่าง ๆ จะมีเพื่อนแะเวเวียน เข้ามาสนทนาพร้อมทั้งพูดคุยกับอาจารย์ผู้ดูแลซึ่งนั่งอยู่โต๊ะด้านข้าง ในบางครั้งก็มีการหยิบจับสิ่งของบนโต๊ะขึ้นมาดูเล่นบ้าง เมื่อเอริกาเห็นว่าไม่มีใครหยิบสิ่งของ ๆ ตน ก็จะร้องขึ้นมา

“หยุดน้ำ...อย่ายุ่งกับของ ๆ ฉันทนะ”

ถ้าเพื่อนบางคนของคูยังไม่ไ้ไ้ใหญ่ เอจะยังร้องเลยต้องพูดคุยกับเอตี ๆ ว่า *เราขอให้มีไปคูไ้มี๊ย, เกร็บบขอคูหน้อย และด้วยความรักอาจารย์หรือประการใดมิทราบ* ในบางที่ที่เพื่อนไปหยิบจับของบนโต๊ะของอาจารย์ผู้ดูแล เอก็จะรีบไปหาพร้อมทั้งร้องบอกว่า

“ฮือ...เอาคืนมานะ”

จนอาจารย์ต้องปรามเพราะในบางที่เพื่อน ๆ จำเป็นต้องนำของไปทำงาน แต่ก็มีบางคนแกล้งเอด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ว่าจะเกิดอะไร และสาเหตุอื่น ๆ โดยวิธีดังกล่าวที่กล่าวมา คือการหยิบของบนโต๊ะทำให้เอร้อง คราวนี้อาจารย์คงต้องหันมาปราบคนแกล้งเสียบ้างแล้ว มิฉะนั้นเอคงต้องกรี๊ดอีกหลายรอบ

การมีส่วนร่วมของเอ

ภายในห้องของเรามีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย เช่น จัดป้ายนิเทศเนื่องในวันต่าง ๆ จัดนิทรรศการหรือจัดแสดงความคิดเห็นแก่อาจารย์ที่เพิ่งจบปริญญา ในหลาย ๆ กิจกรรมของห้อง เอได้มีส่วนร่วมด้วย แรกคือการเรียนร่วมของเอ แม้ในบางเวลาเอจะร้องบ้าง แต่เอก็มักจะทำให้พวกเราครึกครื้น ต่อมาคือการร่วมกิจกรรมกีฬาในทอมตัน พวกเราอยู่สี่ชมพู ถึงเอจะไม่ได้ไปประลองฝีเท้ากับนักกีฬาสัมครเล่นคนอื่น ๆ ของห้อง แต่เอก็เป็นเชียร์ลีดเดอร์ที่ทำให้กำลังใจได้ดี ส่วนใหญ่เอจะไม่ค่อยยอมร้องตาม แต่เมื่อได้รับการกระตุ้นเอก็จะร้องออกมาอย่างรื่นเริง จนบัดนี้เอยังจำเนื้อร้องได้เลย

“เอครับ ร้องเพลงเชียร์ให้ฟังหน่อย”

“ขอย่อยแน่ ขอย่อยแน่ ชมพู พวกเราชมพูถูกทุกอย่างแรง...” (เวอร์ชันอีสาน ให้เข้าคอนเสิร์ตชมพูไทยหัวใจถูกทุก)

แม้ในบางคำและบางเพลง จะมีคำนำ้ผลุบ ๆ โผล่บ้าง แต่ก็ยังฟังเป็นทำนองเพลง นอกจากนี้ในช่วงโฮมรูม (กิจกรรมสนทนายามเช้า) จะมีการสวดมนต์ ในบางครั้งเอจะสวดเบา อาจารย์จึงสะกิดบอกให้เอสวดดังขึ้น ผลคือเอยอมสวดดังขึ้นแต่เกือบถึงขั้นเรียกว่าตะโกน บางครั้งที่เอพูดดัง ๆ ถ้าไม่แหบ ๆ เพื่อนบางคนก็จะคิดว่าเอคัดเสียง เพราะเอจะพูดเสียงสูง ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจในประเด็นนี้ แต่ถ้าเขาพูดแล้วเข้าใจกันได้ก็ดีนะครับ...

ในหลาย ๆ ครั้งที่มีรายงานหน้าห้อง เอก็จะมีส่วนร่วมด้วย แม้จะรายงานโดยการอ่านไม่ชำนาญเท่าเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ แต่ก็รายงานจนตลอดรอดฝั่งได้ไม่จมน้ำ (มีชูชีพจำเป็นอย่างอาจารย์)...ที่สำคัญในงานประจำปีของโรงเรียนทุกปี เอจะร่วมแสดงด้วย ในปีนี้เป็นการแสดงแยกชุด เอก็แสดงเดินไปพร้อมกับเพื่อนได้อย่างพร้อมเพรียงและ매มัน (ยำ) และการแสดงชุดนี้ก็จบลงอย่างสวยงาม

เอ...ความเป็น A

จากเรื่องราวเกี่ยวกับเอ ที่ผมได้ประสบพบเจอ ทำให้ผมได้เรียนรู้หลาย ๆ อย่างที่เป็นประโยชน์กับตัวผม ในการดำรงชีวิต ทำให้ผมได้รู้จักบุคคลที่มีความต้องการช่วยเหลือพิเศษ เพราะการช่วยเหลือซึ่งผมคิดว่ามีประโยชน์เหลือเกิน อาจารย์และเพื่อน ๆ ก็คงคิดเหมือนกัน ถ้าเราได้ช่วยเพื่อนให้มีพัฒนาการที่ดี เห็นเขามีความสุข เราก็สุข

และในตอนนี้อีกก็มีพัฒนาการที่ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป โดยเฉพาะเมื่อได้รับการส่งเสริมในงานที่
 ชอบต่อไป

การกลับมาของพัฒนา

ผมได้เล่าเรื่องของเจจนถึงพริกถึงขิงไปแล้วในเรื่องต่าง ๆ แต่พัฒนา ก็มีเรื่องที่น่า
 สนใจมาเล่าสู่กันฟังต่อเช่นกัน ตอนนี้อยู่ในระดับชั้นเดียวกับเอแต่อยู่คนละห้อง
 พฤติกรรมของพัฒนาบางอย่างที่แปลกๆก็หมดไป แต่ก็ยังหลงเหลืออยู่บ้าง สิ่งหนึ่งที่ทำให้
 ให้พัฒนาเป็นที่รักของอาจารย์ อาจเป็นเพราะพัฒนาส่งงานครบทุกชิ้นไม่ขาดไม่เกิน
 ถ้าชิ้นใดลืมจะรีบติดตาม แม้ว่าจะไม่ได้เต็ม 100 แต่ก็สำเร็จเสร็จสมบูรณ์ จากการ
 ช่วยเหลือของทางบ้าน ในเรื่องการรับประทานอาหาร พัฒนารับประทานขึ้นเยอะจริง
 ๆ บางวันที่ชอบก็อาจเต็มหลังจากรับประทานอาหาร ก็ไปสहरณ์ตามเคย (แต่ไม่มี
 มาตรการเก็บเงินครั้งหนึ่งแล้ว) เงินจึงหมดไปอย่างรวดเร็วกับน้ำอัดลมรสส้ม ขนมแท่ง
 เคลือบช็อคโกแลต และช็อคโกแลตแท่ง โดยทางบ้านได้ทดลองแก้ปัญหาเบื้องต้น
 โดยนำผลไม้กับน้ำผลไม้มาให้รับประทานก่อนซื้ออาหารสहरณ์ เพื่อพัฒนาจะอิม
 ผลไม้ลดขนมหวานไปได้บ้าง แต่ก็ได้ผลบ้างเล็กน้อยเพราะกลับกลายเป็นว่ากินผลไม้
 แล้วกินขนมต่อ กลายเป็นมากกว่าเดิม...จึงต้องยกเลิกการทดลองนี้ไปชั่วคราว

ดิก...กิด...ดิกก็...ดี

เสียงนี้ดังมาแต่ไกล ในขณะที่พัฒนา กำลังเดินมาอย่างมีความสุข พร้อมทั้งเล่นนิ้ว
 มือไปมาอย่างสนุกสนาน อาจารย์และเพื่อนต่างมองตามบ้าง บางคนก็กำลังทำงาน
 บ้างกำลังเล่นชมนอย่างสนุกกับกลุ่มของตน แต่มีบางคนที่เดินเข้าไปเล่นกับพัฒนา หรือ
 เข้าไปแกล้งด้วยความสนุกเช่นกัน เช่นบางคนเดินเข้าไปหาพัฒนาพร้อมทั้งร้องนา
 (เป็นการเล่นเสียงอย่างหนึ่ง)

“พัฒนา...นา”

“หนำนั่นนั่นนั่นนั่นนั่นนั่นนั่นน้ำาาาา”

หรือไม่มีคำพูดแปลก ๆ อีกมากมาย ที่กระตุ้นให้พัฒนาทำตาม พัฒนาร้องต่อ
 ทันที อาจารย์ต้องพยายามหยุดยั้ง เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ อาจทำให้เพื่อนพิเศษ อยู่ในสังคม
 อย่างไม่เป็นสุข อีกทั้งยังอาจทำให้คิดเป็นนิสัยอีกด้วย

แต่ในบางคราวที่พัฒนา มีความสุข ก็จะมีคำศัพท์บัญญัติใหม่ ๆ มากมายเช่น สุข
 นอ...สุขนอ (เป็นเสียงช่วยสร้างพลังใจเหมือนสุขเลยหรือเปล่านา?) เป็นต้น แต่อาจารย์ก็

พยายามสุดวิสัย ในการลดการเล่นเสียงของ พัฒน์และการเล่นนิ้ว ซึ่งเรียกว่า “คิดนิ้ว” บางครั้งอาจารย์ต้องจับมือพัฒน์ไม่ให้คิดนิ้ว ผู้ต่อไปนะครับอาจารย์...สุขเลย

ย้าคิดและย้าทำ

พัฒน์มีการสื่อสารที่ดีขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก สามารถบอกให้รู้ว่าตนต้องการอย่างไร อยากทำสิ่งใดเป็นต้น แต่บางครั้งการบอกของพัฒน์ก็ยากที่เข้าใจ ต้องเป็นคนที่คุ้นเคย เช่น คนในครอบครัวจึงฟังปุ๊บเข้าใจปั๊บ สำเนียงของพัฒน์ถ้าไปตามร้านอาหารเขาคงคิดว่าเป็นชาวต่างชาติ จึงพูดไม่ค่อยชัด (อินเตอร์จ้ง) บางครั้งอาจารย์จึงให้สื่อสารด้วยการเขียนในกระดาษแทน

แต่การพูดของพัฒน์ ในบางครั้งจะเป็นการพูดซ้ำ ๆ เช่น ขณะที่กำลังเรียน บางวันอากาศร้อนอบอ้าว พัฒน์ก็จะบอกกับอาจารย์ให้ช่วยเปิดพัดลมข้างโต๊ะ หรือไม่ก็ขออนุญาตไปเปิดเอง

“ขอเปิดพัดลมหน่อยครับ”

“อาจารย์ครับขอเปิดพัดลมหน่อยครับ”

แต่บางครั้งอาจารย์ก็ต้องเสริมให้พูดให้ถูกต้อง หรือพูดให้เต็มประโยค เพราะบางทีก็พูดไม่ถูกตามหลักเช่น

“เปิดพัดลม” พัฒน์พูดอย่างรวดเร็ว

“พูดว่าอะไรคะ...อาจารย์ช่วยเปิดพัดลมให้พัฒน์หน่อยครับ” และพัฒน์ก็จะพูดตามอย่างรวดเร็ว เพื่อจะได้เปิดพัดลมโดยเร็วตาม

หลังจากมีการสร้างรถไฟฟ้าใต้ดิน ครอบครัวของพัฒน์ก็มักจะไปใช้บริการในการโดยสาร หรือทดลองใช้ในช่วงแรก ๆ จนพัฒน์คิดใจแทบจะเรียกได้ว่าเป็นแฟนพันธุ์แท้ พัฒน์จะบอกให้คุณพ่อคุณแม่พานั่งไปยังที่ต่าง ๆ เช่น จตุจักร เซ็นทรัลชิดลม สุขุมวิท หรือนั่งเล่นไปตลอดสาย บางวันพัฒน์ก็มาบอกกับอาจารย์ที่โรงเรียน ด้วยประกายตาแห่งความหวังเพื่ออาจารย์อาจพาไปนั่งบ้าง เพราะในบางอาทิตย์ผู้ปกครองพาพัฒน์ไปนั่งไม่ได้ น่าดีใจแทน รฟท.(การรถไฟแห่งประเทศไทย) เพราะในวันที่มีข่าวเกิดอุบัติเหตุพัฒน์ก็ยังอยากไปนั่ง จนเราต้องอธิบายว่ามันปิดแต่พัฒน์ยังไม่เข้าใจ ทางบ้านจึงต้องพาไปดูป้ายที่สถานีเลยว่า “ปิดทำการ”

ในทุก ๆ ปีเปิดเทอมกลางปี ทางครอบครัวของพัฒน์จะมีโปรแกรมไปทำบุญทำธุระ และเที่ยวภาคเหนือ ทำให้พัฒน์มีความสุขในการไปแ่ววเหนือทุกครั้งมาก ๆ จน

บางครั้งพัฒน์มาบอกกับอาจารย์ว่าอยากไปเที่ยว แม้ยังไม่เปิดเทอม คงอยากให้ปิดเร็ว ๆ กระทบ

“พัฒน์อยากไปเที่ยวเชียงใหม่”

“พัฒน์อยากไปเที่ยวพะเยา”

“พัฒน์อยากไปเที่ยวลำปาง”

“พัฒน์อยากไปคูหมีแพนด้า”

พัฒน์ไม่พูดเพียงครั้งเดียว แต่พัฒน์ยังพูดเป็นชุด ๆ และบ่อยมาก

วันหนึ่งในช่วงพักดื่มนม พัฒน์ก็ยังจดการบ้านไม่เสร็จ เนื่องจากเขียนผิด จึงใช้น้ำยาลบคำผิดลบเพราะเขียนปากกาแล้ว

“ปื๊ ๆ (เสียงเป่า) ลึควิด”

“แห้งแล้วครับ” พัฒน์บอกพร้อมกับเอามือไปจับคู บางครั้งน้ำยาไม่แห้งจึงเปื้อนมือ เมื่อแห้งแล้วบางที่พัฒน์ยังเขียนผิดซ้ำไปอีก ด้วยความไม่เข้าใจ บางครั้งทำหลายรอบจนพัฒน์โมโห อีกทั้งพัฒน์เป็นคนใจร้อนด้วยกระทบ (เฮ้อ)

อาจารย์สุดสวย

มีบางวันเพื่อนผู้หญิงบางกลุ่มเดินไปถามพัฒน์ว่า “พัฒน์ว่าใครสวยที่สุด” พัฒน์ก็จะตอบโดยการชี้และพูดชื่อคน ๆ นั้นไป เล่นเอาเพื่อนนั้นหน้าบาน แต่ในบางครั้งถ้าถามอีกพัฒน์ก็ไม่ได้ชี้คนเดิม (คงพิจารณาแล้วตัดสินใจใหม่) ถ้าบอกห้าครั้งคงมีคนสวยสักห้าคนเลยกระทบ บางครั้งได้มีเพื่อนไปถามพัฒน์ว่าอาจารย์คนนี้สวยไหม พัฒน์ก็ตอบไปอย่างนุ่มนวลว่า “สวยครับ” แต่บางคนไปถามว่า อาจารย์คนนี้อ้วนไหม ครับ? พัฒน์ก็ตอบไปอีกว่า “อ้วนครับ”

ปฏิบัติการระงับอารมณ์

ในบางเวลาที่พัฒน์เกิดโมโหขึ้นมา สาเหตุอาจเกิดมาจากหิว อากาศร้อน ซึ่งในบางทีก็แก้ไขได้โดยการเปิดพัดลม แต่ก็มีบางปัญหาต้องแก้ไขที่ตัวพัฒน์เอง เช่น ความใจร้อนถ้าทำอะไรไม่ได้ตั้งใจหรือต้องแก้ไขบ่อย ๆ พัฒน์ก็อาจหันไปมันเขี้ยวคนข้าง ๆ ได้ (การมันเขี้ยวเป็นอาการที่พัฒน์เอาหัวไปโขกที่หัวหรือแขนของคนข้าง ๆ เนื่องจากโมโห) แต่ในบางโอกาสที่พัฒน์โมโห เกิดจากเพื่อนแกล้ง บางคนแกล้งไปด้วยความสนุกที่เห็นพัฒน์โมโหได้ บางคนก็มาช่วยด้วยความจริงใจ แต่ก็ทำให้พัฒน์โมโห เพราะบางทีการช่วยอาจไปยั้งพัฒน์หรือพูดบ่นกับพัฒน์ ซึ่งพัฒน์ไม่ค่อยชอบคนพูดมาก ๆ

พฤติกรรมกรรมมันเขียวของพัฒนาในบางครั้งก็เกิดขึ้นกับคนตัวเล็ก ซึ่งต่างกันทั้งขนาดรูปร่างและอายุ จนถูกผลัดกระเด็นได้ ถ้าคนตัวใหญ่ก็พอรับแรงได้จึงชินแล้ว ดังนั้นในบางทีถ้าพัฒนาโมโห อาจารย์จึงควบคุมอารมณ์ให้พัฒนาอยู่นิ่ง ๆ ด้วยการนับ 1 – 100 เพื่อสงบสติอารมณ์ เพื่อนบางคนในห้องก็พยายามช่วยด้วย จนในตอนนี้นพัฒนามีการควบคุมอารมณ์ที่ดีขึ้นแล้ว ต้องขอบคุณในความพยายามของเพื่อน ๆ และอาจารย์ จนในบางครั้งต้องหัวโนไปบ้าง แต่ในการร่วมมือนี้แหละ จะสร้างให้เด็กพิเศษเป็นบุคคลที่ดีของสังคมตลอดไป...

อีก 1 ในประสบการณ์

นอกจากเด็กพิเศษในรุ่นเดียวกันแล้ว ผมยังมีโอกาสได้รู้จักกับเด็กพิเศษอีกหลายคน ทั้งในรุ่นน้องและรุ่นพี่แก่กว่าผมหลายปีเพราะพี่ ๆ เขาเดินมาหาอาจารย์เพื่อส่งงานและตามอาจารย์ผู้ดูแลบ้าง จนความทรงจำอันประทับใจเหล่านี้ผมยังจำได้ไม่ลืมกับความน่ารักของพี่คนหนึ่ง ซึ่งมีความสามารถในหลาย ๆ ด้าน นักเขียนแบบโฆษณาเจ้าของคำศัพท์ใหม่ ๆ เขาคือ...

“แอร์โร่”... อาจารย์อยู่ไหน

เมื่อถึงเวลาเรียนแยกกลุ่มย่อยในช่วงโมงที่อาจารย์ผู้ดูแลสอน พี่แอร์โร่จะเดินลงมาตามอาจารย์อย่างอารมณ์ดี พร้อมทั้งพูดว่า “อาจารย์...อยู่ไหน” บางทีอาจารย์จะแกล้งพี่แอร์โร่บ้างจึงไปแอบซ่อน แต่พี่แอร์โร่ก็เป็นนักหาที่เก่งเลยล่ะครับ สิ่งที่ทำให้ทุกคนที่อยู่แวดล้อมพี่แอร์โร่มีความสุขคือ รอยยิ้มที่พี่แอร์โร่มีไว้บนใบหน้าตลอด 24 ชั่วโมงและที่สำคัญคือความจำที่ดี พร้อมทั้งความมีสัมมาคารวะ แทบทุกเย็นพี่แอร์โร่จะเดินมาสวัสดิ์อาจารย์ พร้อมทั้งบอกชื่ออย่างถูกต้องทุกตัวอักษร จนเพื่อนบางคนยังต้องสวัสดิ์ติดตาม

นักเขียนแบบโฆษณา

วันหนึ่งพี่แอร์โร่เดินตามหาอาจารย์ผู้ดูแลอย่างอารมณ์ดีตามเคย แต่คราวนี้พี่แอร์โร่มาแปลก เพราะไม่ได้แคว่มาตามอาจารย์เหมือนเคยเท่านั้นแต่เมื่อมาถึง พี่แอร์โร่ก็ชี้นิ้วมาที่อาจารย์ไล่ตั้งแต่ศีรษะลงไปจนถึงรองเท้า แล้วว่า “ผิดระเบียบๆๆๆๆๆ” ก่อนจะจบด้วยคำว่าถูกระเบียบที่รองเท้า ซึ่งทุกท่านคงจะเคยได้ยินและได้เห็นโฆษณานี้มาก่อนตามโทรทัศน์ช่องต่าง ๆ การเขียนแบบโฆษณานี้ก็เรียกเสียงหัวเราะของอาจารย์ได้มากที่สุดทีเดียว ในวันต่อมาอาจารย์ยอมให้พี่แอร์โร่เล่นคนเดียวไม่ได้อาจารย์จึงเล่นบ้าง

เมื่อพีแอร์โร่มาถึงอาจารย์จึงรีบเดินไปหา พร้อมพูดไปว่าผิกระเบียบเช่นเดียวกับที่พีแอร์โร่มาเล่น จนพีแอร์โร่ยิ่งก่อนจะหัวเราะออกมาด้วยความสนุกเช่นกัน มีบางวันที่พีแอร์โร่เดินลงมา มีเพื่อนคนหนึ่งซึ่งชอบเต้นและร้องเพลงฮิปฮอปเข้ามาคุยแล้วเดินไปด้วย แต่คงคาดไม่ถึงว่าพีแอร์โร่จะทำอะไร เพราะเมื่อพีแอร์โร่เห็นเพื่อนคนนั้นเต้นอย่างเมามั่นในแนวฮิปฮอป พีแอร์โร่ก็ตอบรับไปโดยเร็วว่า “*What’s up man Hey! โย โย*” พร้อมทั้งเอามือยกไปด้านหลังอย่างมีสไตล์ เล่นเอาเพื่อนผู้นั้นอึ้งไปเลย (พีแอร์โร่ก็เร่พเป็นนะ...ขอบอก)

พีแอร์โร่กับเพื่อน ๆ

ทุก ๆ ครั้งที่พีแอร์โร่เดินลงมาตามอาจารย์ พีแอร์โร่ก็มักจะได้พบกับเอ ซึ่งเป็นนักเรียนที่อาจารย์พีแอร์โร่ปีที่แล้ว ตามดูแลอยู่ในปีการศึกษานี้ เมื่อได้พบเอ พีแอร์โร่ทักทายอย่างอารมณ์ดี แต่ในบางวันที่เอกรีดหรือร้องไห้ เมื่อพีแอร์โร่เจอ ก็จะเปลี่ยนท่าทีจากมีความสุขเป็น เศร้าสลด สงสารตาม ก่อนจะพูดปนสำเนียงอังกฤษด้วยความใสซื่อออกมา

“อาจารย์ Hit เอ Cry” (อาจารย์ตี เอริก้าร้องไห้) พร้อมทั้งเดินเข้าไปตบหลังให้กำลังใจ แม้ว่าในบางทีจะไม่เป็นอย่างที่พีแอร์โร่พูด... แต่ก็ก็เป็นคำปลอบใจที่คงจะทำให้เออบอื้นขึ้น

ต่อมาวันหนึ่งพีแอร์โร่ก็แสดงความทันสมัย ทันข่าว ทันเหตุการณ์ ด้วยการมาเลียนแบบโฆษณาใหม่ๆ ให้อาจารย์ดูตามเคย โดยโฆษณาที่พีแอร์โร่นำมาอัพเดท (Update)วันนี้ เป็นโฆษณาของสายการบินประเทศเรา แต่จะเป็นโฆษณาอะไรต้องลองอ่านคำพูดของแอร์โร่ดู

“ร้องไห้ทำไมหนุ” พร้อมทั้งทำท่ายื่นกระดาษเช็ดหน้าให้อาจารย์ ก่อนจะทำท่าพาไปปรับปรุชานขนมเค้ก ดูแลอย่างดี (พีแอร์โร่สมมติขึ้น) ก่อนจะจบด้วยคำว่า

“แม่ตามหาหนุทำไมคะ” เป็นเสียงของเด็กตัวเล็กคนหนึ่ง อาจารย์นี่แทบรับมุกไม่ทันเลย

ในวันปีใหม่ที่ผ่านมาก็พีแอร์โร่มีของขวัญมาให้อาจารย์ ทำเอาอาจารย์หน้าบานเลย แต่ของขวัญจะเป็นอะไรต้องติดตามกับอาจารย์เอาเอง (อาจารย์ขอปิดไว้ก่อน...จะแกะที่บ้าน) บางวันที่ผมผ่านไปห้องพีแอร์โร่เรียนอยู่ ผมจะเข้าไปทักทาย “พีแอร์โร่

สวัสดิ์ครับ” พี่แอร์โรก็จะสวัสดิ์ตอบอย่างอารมณ์ดี รวมถึงเพื่อนอีกหลายคนด้วย...ทำให้พี่แอร์โรเข้ากับทุกคนได้เป็นอย่างดี

สมุดบันทึกเคลื่อนที่

ดังที่กล่าวมาว่าพี่แอร์โรมีความจำที่ดีมาก ๆ ต้องยกย่อง ผมจึงขนานนามให้พี่แอร์โรว่าเป็นสมุดบันทึกเคลื่อนที่ เพราะพี่แอร์โรสามารถจดจำทุกอย่างได้อย่างถูกต้องและตรงเสมอ ยังมีคนให้ข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นโฆษณา ชื่ออาจารย์ ชื่อเพื่อน และนามสกุล วงศาคณาญาติ หรือแม้กระทั่งทะเบียนรถ พี่แอร์โรสามารถบอกได้ว่าไม่ชอบใคร เพราะมีเพื่อนบางคนชอบแกล้ง พี่แอร์โรก็จะมาบอกอาจารย์ว่า “.....แกล้ง” อาจารย์ได้จัดการให้ แต่เพื่อนก็ยังไม่เลิกแกล้งทั้งการพูดและการกระทำ วันหนึ่งเมื่อเขาได้มาพูดแกล้งพี่แอร์โรอีก พี่แอร์โรคงจะหมดความอดทนกระมัง จึงพูดแทรกไปด้วยคำสั้น ๆ ว่า “หุบปาก” เพื่อนคนนั้นคงจะอึ้ง เพราะไม่นึกว่าพี่แอร์โรซึ่งโดนแกล้งมาตลอดจะว่าแรงขนาดนี้ จึงทำให้เขาแทบไม่กล้าจะแกล้งพี่แอร์โรอีกเลย แต่ก็มีเพื่อนบางคน พี่แอร์โรชอบและเป็นเพื่อนสนิทและเป็นทีรักของพี่แอร์โรเช่นเดียวกับอาจารย์ เมื่อพี่แอร์โรมาก็จะถามหาเพื่อนคนนี้ ถ้าพบว่าไม่อยู่ก็จะถามว่าไปไหน หรือถ้าไม่สบายพี่แอร์โรก็จะแสดงความห่วงใยด้วยการถามไถ่ และแสดงแววตาละห้อยที่ไม่ได้พบเพื่อน...นี่แหละครับมิตรภาพของเพื่อน ไม่มีข้อแม้สำหรับอายุและบุคคล

อีกหลายเรื่องที่ยังตราตรึง

จากเรื่องราวที่ผมได้เล่าสู่กันฟังมานี้ยังไม่หมด เพราะบางคนมีบางสิ่งทีพบแล้วต้องทิ้งในความสามารถเหลือเกิน อีกทั้งบางคนก็ใสซื่อเป็นที่น่ารักอย่างยิ่ง แต่ถ้าให้เขียนให้หมดต้องยอมรับว่าเยอะจริง ๆ ผมจึงพยายามคัดสรรมา

ถ้าเขียนทั้งหมดคงไม่พอต้องใช้เวลาถนัดกรอนานมาก แต่ทุกอย่างยังคงอยู่ในหัวของผมตลอดไป เพราะในหลาย ๆ สิ่งที่ผมได้รู้รับมีประโยชน์มากมาย ได้รู้จักคำว่า ออทิสติกมากขึ้น ถ้าเขียนได้อีกผมก็คงจะเขียนจนหมดแต่ไม่ไหวจริง ๆ เพราะแม้จะเขียนได้เท่านี้ผมก็คิดว่าทำได้ดีที่สุดแล้ว ในความพยายามที่จะเล่าเรื่องของเพื่อน ๆ ให้สังคมได้รู้จักและเข้าใจสองคำ ที่เรียกว่า “ออทิสติก” และ “ออทิสซึม” มากขึ้น หวังว่าความพยายามของผมจะประสบผล

หนึ่งในร้อยของชีวิต

ในการตั้งชื่อเรื่องของบทความนี้ ผมคิดว่าการที่ได้รู้จักบุคคลออทิสติก เอื้อประโยชน์เหลือเกินโดยเฉพาะเพื่อนออทิสติก ผมได้รู้จักกับคำสองคำในเวลาเดียวกันในมุมมองที่แตกต่าง ไม่ใช่ว่าทุกคนในโลกจะได้รู้จักบุคคลออทิสติก หรือได้ใกล้ชิด เช่นนี้ เพราะบางคนรู้จักแค่นามธรรมแต่ไม่ได้รู้จักตัวตนที่แท้จริง เด็กออทิสติก ครอบคลุมไปถึงเด็กที่มีความต้องการพิเศษอีกหลายประเภท มีสิ่งที่ทุกคนคาดไม่ถึง มีความสามารถ ซึ่งทำให้ทุกคนได้ยิ้ม มีความสุข ชื่นชม และลืมไม่ลง ที่สำคัญไม่มีใครจะครบถ้วนทุกอย่าง ต่างมีข้อดีข้อเสียจุดเด่นจุดด้อย เด็กพิเศษก็เหมือนกับบุคคลทั่วไปโดยเฉพาะคำพูดนี้ **“เราทุกคนเลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกที่จะเป็นคนดีได้”**

ผมเห็นด้วยกับคำพูดนี้ แต่สำหรับบุคคลออทิสติกอาจต้องมีการส่งเสริมช่วยเหลือและชี้แนะ แล้วในวันนั้นอนาคตเขาจะเป็นบุคคลที่ดีของสังคม ได้สร้างสิ่งดี ๆ แก่ประเทศไทย

“เพื่อนรัก...ออทิสติก”

ถึงเวลาจบบทความนี้สักที เพราะงานเลี้ยงต้องมีวันเลิกรา และปากกาของผมหัก ย่อมมีวันหมึกหมด (กระดาษที่ใช้เขียนต้นฉบับก็ใกล้หมดแล้วเช่นเดียวกัน) ทุก ๆ อย่างที่ผมเขียนมานี้ได้มาจากใจจริง ๆ กับประสบการณ์ที่เคยพบเจอมา ขอขอบพระคุณทุก ๆ ท่าน อาจารย์ และคุณพ่อ คุณแม่ ที่ช่วยตรวจดูความเรียบร้อยของบทความ และพี่ที่ช่วยในการสร้างสรรค์บทความจากใจนี้...

และผมจะจดจำความประทับใจกับความทรงจำไม่รู้ลืมเหล่านี้ไว้เลยว่า ในวันที่ผ่านมา ผมมีเพื่อน (ที่น่ารัก) เป็นเด็ก “ออทิสติก”

ด.ช.พรพิพัฒน์ เกษมทรัพย์ ม.1/6

เจอกับผม...เราเป็นเพื่อนกัน

ผมรู้จักเคในฐานะเพื่อนร่วมชั้นเรียนคนหนึ่ง แต่ความรู้สึกดีๆที่ผมมีให้เค ก่อตัวนานเท่าไรแล้ว ผมไม่อาจทราบได้ เพียงแต่ผมอยากเข้าไปช่วยเหลือเค ตามความรู้สึกที่อยากจะช่วย และนั่นก็มาจากใจจริง “กิจกรรมค่าย ม.4” เป็นกิจกรรมที่เพิ่งผ่านไปเมื่อช่วงปิดเทอมเนื่องในวันงานเกษตรแห่งชาติ คณะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไปเข้าค่ายที่ หาดวนกร ประจวบคีรีขันธ์ ระหว่างวันที่ 31 มกราคม – 4 กุมภาพันธ์ 2548 ทุกคนตื่นตื่น พร้อม ๆ กับความมอยากรู้อยากเห็น ประสบการณ์ใหม่ ๆ ตลอดถึงการใช้ชีวิตร่วมกับเพื่อน ๆ นอกจากที่พบกันในห้องเรียน และก็คือหนึ่งในหลายๆความประทับใจที่ผมมีต่อเค

บ้านของผมคือบ้านที่ 18 ชื่อ “บ้านกลมเกลียว” และเมื่อผมรู้ชื่อสมาชิกของบ้านผม หนึ่งในจำนวนนั้นคือ เค ซึ่งเป็น ออทิสติก บ้านของเราจึงมีสมาชิกที่แตกต่างจากบ้านคนอื่น ผมไม่รู้สึกลึกลับเลย แต่กลับดีใจเสียอีก เพราะบ้านของเราจะได้มีสีสันไม่เหมือนบ้านอื่นๆ เมื่อมี เค สมาชิกทุกคนในบ้านต้องมีภาระเพิ่มขึ้นอย่างน้อยคนละหนึ่งอย่าง คือ คุณแลเค อาจารย์ที่ปรึกษาได้ยื่นเตือนหนักหนาว่าให้ บัดดี้ หัวหน้าบ้าน รองหัวหน้าบ้าน และสมาชิกทุกคนช่วยกันดูแล เค เนื่องจากเคมีนิสัยเหมือนเด็กเกือบทุกอย่าง เพราะฉะนั้นทุกคนก็ต้องให้การดูแลอยู่ตลอดเวลา

ผมคิดว่า เค เป็นคนที่กล้าแสดงออก ในบางครั้งเราจึงให้เคมีส่วนร่วมในกิจกรรมหลายกิจกรรมที่มีการแสดง และเคก็ทำได้ เคเป็นคนที่มีสมาธิ แต่ความจำสั้น ผมจึงต้องคอยย้ำอยู่เสมอว่าต้องทำอะไร

ส่วนในกิจกรรมที่ต้องใช้ร่างกาย เคมักจะมีปัญหา เพราะเคจะไม่ใคร่แข็งแรง ต้องคอยช่วยเหลือ ในกิจกรรมนี้บ้านกลมเกลียวมักจะต้องเสียคะแนนไปให้บ้านหลังอื่น แต่พวกเราก็ไม่เคยคิดที่จะโทษเคเลย กลับเป็นสีสันและความภูมิใจอยู่ลึก ๆ ที่ได้เอื้อเพื่อเพื่อน

เมื่อรับประทานอาหาร เคจะเป็นคนวุ่นวายกับเรื่องนี้มาก จะต้องปรุงรสชาติ และเป็นคนที่ปรุงนานที่สุด

เวลานอนตอนกลางคืน ทำให้ผมคิดถึงตัวเองตอนเป็นเด็ก ๆ เวลาพ่อแม่บอกให้นอน ผมจะหลับตาทันที ในเมื่อหลับตาก็เหมือนนอน เช่นเดียวกับเค เมื่อบอกให้นอน เคก็จะหลับตา ไม่ว่าจะหลับจริง ๆ หรือไม่ก็ตาม เป็นความน่ารักใสซื่อบริสุทธิ์ที่ผมเห็น

กิจกรรมที่ทำให้ผมประทับใจ เค มากที่สุด ก็คือ กิจกรรมทดสอบกำลังใจใน
ฐานหนึ่ง เคจะต้องเดินข้ามน้ำ บนแผ่นไม้ที่วางอยู่บนยาง เคไม่สามารถข้ามได้
ตกระหว่างทาง ทำให้ผมหัวเราะแต่ด้วยความบริสุทธิ์ใจ สร้างความสนุกสนานให้กับ
พวกเราทุกคน

เมื่อผมได้สัมผัสกับ เค ผมนึกถึงเด็กออทิสติกอื่น ๆ ในส่วนตัวของผมแล้ว
เพื่อน ๆ ออทิสติกเป็นเพื่อนคนหนึ่ง เป็นเพื่อนที่ดีและน่ารักด้วย เพียงแต่เพื่อน ๆ
เหล่านั้นต้องการความอบอุ่นมากกว่าคนอื่น และต้องการดูแลเป็นพิเศษเท่านั้นเอง

นายปิย์ ศิริโพธิ์ ม.4/5

